

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, St. Petru in Pragerskem po 6 novč.

LETIGRAMI.

Monakovo 26. Falb prorokuje letos veliko vročino, ker vsi slovenski žurnalisti že sedaj — breajo.

Skedenj 25. Vse osle, ki zgubé radi tramvaja v Skedenj svojo »službo«, preskrbi Banelli.

London 30. Vlada je poslala na »tržaško društvo tramvaj« not, z izrečno željo, da bi dovršilo kakor hitro mogoče električni tramvaj, ker namerava konje od tramvaja poslati v Afriko.

Trest Radi velikega lezenja po magistratovih skalinah je dobil Banelli krč v noge. Zdravniki uže obupujejo, no vender misle, da bi ga spravilo nekoliko tisočakov zopet na noge.

Škedenj. Banelli je daroval družbi sv. Cirila in Metoda 1000 frankov, pod pogojem, da jih društvo ne sprejme. Ako bi jih pa sprejelo, naj jih izroči v dobrodelne namene magistratu.

Gorica 29. Tuma in Gregorčič sta se pobratila. Zahvala gre grofu Coroniniju. Sedaj vlada vsaj po noči najlepša sloga.

Dunaj 30. Ministerstvo za nemogoče stvari je izdalo naredbo, da se ima deti vse slov. nar. žurnaliste pod kuratelo, in preiskati njih možgansko stanje.

Trst 30. Radi nove proge Gorica-Trst je nastala velika nevarnost da se zanese goriška kuga tudi sem. Naši dohterji so se odločili za varnostne navedbe.

Škedenj 30. Ker se Banelli in njegovi podrepaniki čutijo bolani — na žepu — napravi tukaj društvo Igea zdravilno

postajo, kjer jih bodo — kakor se govori — zastonj zdravili.

Rim 29. Vlada namerava poslati za bodoče volitve v Skedenj 10000 sodov vina, ker se boji da porezane trte ne bi mogle napraviti pravega efekta na opikano šervolansko občinstvo.

Trst 30. Opreka se izmišljeni vesti, da bi se bil Banelli naročil na Briveca.

Šoštanj 26. aprila »Te deum landamus« razlegalo se je po našem prijaznem trgu »Šaleške doline« ko se je raznesla novica, da tukajšnje konsumno društvo, katero je bilo pred dobrimi 20 meseci z velikim pompom ustanovljeno, umira, ter bo s 1 majnikom t. l. čisto tiho in mirno, brez vsake ceremonije, v večnost zaspalo.

Ribolov na Cirkniškem jezeru.

Spisal Skuk.

»No, če bode še kaj časa tako lepo vreme kakor sedaj, pojdemo v osmih dneh že ribe lovit«.

Tako so se pogovarjali ribiči. Vsaki si je pripravljaj mrežo, sak in druge reči katere se potrebuje pri ribolovu.

Tudi Martinščeva Mica se je močno veselila, ko je bilo tako srobo vreme, seveda še posebno, ker ima ona v najemu Cirkniško jezero, ali samo kar se tiče ribarstva ter nekaj »ključev« (tako imenujejo senožeti ob strugah) te senožeti tudi ona prodaja kmetom za košnjo. Ako pa jezero ne usahne, nima plačati drugega nego najem Windischgrazu v Planini, in

sme upati da bode pa drugo leto jezero usahnilo. Tri leta zadrugoma ni se bilo jezero posušilo, tako sme vsak misliti da je komaj čakala na sušo, da bi kak stočak pridobila.

In res, vreme je bilo stanovitno, voda je bila že tako upadla, da bi bilo mogoče ribe loviti.

Že so prihajali domači ribiči vsaki dan k Martinščevi Mici po listke, a vsaki je moral plačati svoj goldinar šele potem je smel iti lovit.

V par dnevih bilo je že vse živo ribičev na jezeru.

To vam je bil bogat lov; še takrat ko jezero vsako leto vsahne je mnogo rib, a letos jih je pa še posebno, ker tri leta ni bilo suhega jezera. Stavim, da je ni bilo hiše v kateri bi se ne bile ribe sušile. A Martinščeva Mica tudi ni križem rok držala, imela je mnogo svojih ribičev ter odpušljala mnogo rib in rakov na Dunaj, v Ljubljano, v Trst in druge kraje.

Eno noč so ravno čakali ribiči pri jami po imenu »rešeto«, to je največa jama v jezeru, a tudi najbogatejša rib. Čakali so, da upade toliko voda, da morejo potem loviti. Ker je pa bila noč precej mrzla zakurili so velik ogenj, a ribe, katere so imeli že nalovljene so jih poskrili med bičje.

Vse polno je čepelo ali ležalo Cirkničarjev, Jezercev, Dolencev in Zevšapov okrog ognja a med njimi je bil tudi nekdo iz Rakeka po priimku Martinjak, a navadno so ga klicali »Najden«. Najden so mu zato rekli, kjer je bil v resnici najden v Martinjaku na cerkvenem pragu in priimek so

mu dali Martinjak, krstnega imena se ne spominjam.

Bil je eden prvih za povedati kako smešno, zato so ga ribiči potisnili prav k ognju, da ga ne bi zeblo, a največ pa zato, da jim bode zopet kako okroglo povedal.

No! »Najden!« nocoj pa nam moreš kaj povedati, da nam prej čas mine. oglasi se eden izmed ribičev. Najden je že komaj čakal, da bi mu kedo ponudil besedo posebno ker je imel nekaj pod laktom.

Mož vstane, se odkašlja parkrat prav močno potem zasuje brke ter začne:

»Dragi moji možaki! jaz sem se vam namenil nocoj nekaj prav važnega povedati in sicer od lova.

Kaj ne dragi, pri ognju nam je dobro, a še boljše bi bilo ležati doma v postelji na gorkem, ali ker hoče Bog ravno nocoj »rešeto« posušiti, moramo čakati tukaj. Samo nekaj vas moram opozoriti predno nadaljujem, paziti morate na one ribe katere imate skrite v bičju, da ne bi prišli tatoviči po nje, potem kaj bi nesle vaše ženice zjutraj domov? Nadalje, vam moram še to povedati, kaj se mi je sinoči sanjalo, namreč, ko smo bili na lovu kakor smo tudi v resnici, so se prikradli ponočni strahovi, in nam vse ribe pokradli, toraj pozor na ribice!

»Meni nekako že srce pripoveduje, da jih že kradejo in da jih že nesejo proti Zevšam toraj pazite na vaše ribice!

Kaj me gledate možje?

Nekdaj so tako gledali Galilejei Kristusa, ko je v nebesa šel in vi me ravno tako gledate, ali malo časa več in kesali se bodele zakaj ste me poslušali ker ribice v bičju so že v drugih rokah ter so namenjene proti Zevšam.

»Prijatelji moji rad bi vam še kaj več povedal ali oprostite, meni slabo prihaja, moram končati moj govor ter iti takoj domov. Vam voščim vsem skupaj lahko noč, na svidenje drugo leto!»

Vsi ribiči so ga vstavljali, da naj počaka še toliko časa, da jama vsahne, da mu bo slabost že ponehala. Ali vse prosi zastonj, Najden jo je popihal domov.

Ribičem ni bilo več tako kratkočasno potem, ko je »Najden« odšel. Začeli so se pogovarjati o tem, kar je govoril, ali tudi teh besed je primanjalo.

Nato vstane eden izmed njih rekoč: »Možje! ko bi pa res kdo bil prišel, ter ribe odnesel, jaz grem pogledat«. Ko pride do kraja kjer so bile ribe skrite, — ostrmi ribič vidé, da rib ni več v bičju. Takoj se je spomnil »Najdenovih« opominov ter

začel sam seboj govoriti: »Prav je imel mož, ko nas je opominjal, da naj pazimo na ribe, in da mu srce že pripoveduje, da jih že nesejo«. Urno teče povedat drugim da rib ni več v bičju.

Ko začujejo to besedo skočijo vsi gledat, ali je resnica, da rib ni več.

Vse so preiskali, ali zaman, rib ni bilo. —

Ugibali so, večina njih je trdila da: »Naš pridigar je bil gotovo sporazumljen z uzmoviči, prav nam stoji, saj nam je zadosti pojasnil, ko je govoril: »Da jih že nesejo«. »Molčimo o tem, da ljudje ne zvedo, potem nas bodo še za norce imeli....

Okolo pete ure zjutraj, so si ponočni strahovi ukradene ribe delili in pri delanju rib je bil tudi »Najden« navzoč.

Kako velikodušen je Banelli.

Ko se je deputacija renegatov predstavila svojemu deželnemu poslancu izjavivši mu veliko škodo, ki se je pripetila šior Berdonni-ju in njega tovarišem, potolaži jih velerodni Banelli s sledečimi besedami: Nikar ne žalujte! Tu imate vsoto 8000 K., a s tem povodom, da Slovencem nič zalega ne storite. Spomnite se sv. pisma, v katerem stoji! Kakor jaz odpuščam, odpuščite tudi i Vi svojim sovražnikom.

»Buōtra Jucka stā čūla, a? Jejžes kakšna srječa jā zadjela našuā vas!«

»Anā, nā znan! K sā jā zgadilo povejtā konpare!«

»Uōheet buōmuā jemele homale. Banele jā uōbljūbo Brduōne, da me da sina za njegovā hčer!«

»O Buh tā nāčjā, ki zarejs? Viste no, pej sā de nābe uōlile tašnega človejka. Buh nebješče me dej z drovje, tanto Brduōnka jā preskrbljena!«

Kako malo poznajo nekateri vrednost glasovnic.

(Pogovori med dvema prijateljima.)

Čūtā Juōžā. Jāst vn pavén, da čā buōštā nālo Banelata, nā pridtā nidarveč v muōjuā štjernuā pa uādā (vode)

»A Tone ne šrajejtā taku nā in buodtā tūd vi zajn!«

»Jāst nāčjen, jāst neman potrebā predajat muōjā krvi za an glōš vina!«

»Ma čūtā Tone! Du jā tiste matast, de se nābe pruoščejo anga duōbrega dnjeva, de nābe pjuv jen jo za ta zālen cejgelčič. (pokaže glasovnico.)

Momento mori!

Društvo konzumno nam daješ slovo, Za vedno, ker te Šoštanj več videl ne bo! Ura zadnja odbila, véeraj ti je, Ko nehalo biti je tvoje sree.

V nežni mladosti zapustilo si nas Oh mesecev 20 — pač kratek je čas Predsednik konzuma ko M...je postal, Je tvoje življenje on tujeu — prodal.

Boš prišel ti v Šoštanj, konzuma ni več Obljubljena sreča za kmeta je preč; Po konzumu boš vprašal, vsak bode ti djal Šoštanjski konzum je za večno zaspal.

Sladko počivaj konzum ljubi ti! Spomnili se te bomo prihodnje še dni, Pa danes, ko jemlješ slovo ti od nas Le mirno počivaj — »de o gratias.«

Pustograški puščavnik.

Čudna svinja.

(Godčevska narodna; zapisal Silvester.)

Bil sem edini sin svojega očeta, kateri mi je — ko je bil že vse zapravil — kupil za zadnje svoje krajcarje nove gosli Postal sem godec. Ko ni oče nobenega premoženja več imel, postal je naenkrat sila hranljiv in prihranil si je še toliko, da mi je na smrtni postelji zapustil veliko svinjo. Ta je imela k malu mlade. Bilo jih je ravno trinajst, in sicer jih je dvanaajst gledalo, trinajsto pa je bilo slepo.

»Ha!« sem si mislil, »ravno slepo prase obdržim. Tako da bom lahko redil, ker ne bo videlo, kolikor mu dam vsikdar jesti.«

In tako sem tudi storil. Starko in dvanajst mladih sem prodal ter si za skupljen denar kupil njivo, dvanast in tri četrt metra široko in deset in pol metra dolgo. Ljudje so se mi sicer smejali, da kupim bolj široko njivo kot dolgo, pa kaj sem si hotel uboga para, ko sem imel za dolgo njivo prekratek plug. Zoravši njivo, našel sem, da je zemlja jako plitva. Začel sem misliti, česa bi si nasejal za svojo slepo svinjo, da bi plitvi zemlji primerno rastle bolj vrh zemlje. Po dolgem premišljevanju omislim si tikve ali buče. Brž jih nasadim in rastle so prav lepo. Že v jeseni bile so tako velike kakor mala otročja glava in ker je že v zraku dišalo po snegu, vzajem svoj veliki klobuk in jih v klobuku znosim domu. Bilo je pa buč toliko, da sem jih nosil en cel dan po noči. Zdaj se je začelo moji svinji dobro goditi. Kar pri odprtih vratih metal sem ji tikve v hlev

in svinja je od dne do dne postajala bolj debela. Naposled bila je že tako močna, da se je nisem upal več pri durih krmiti. Šel sem in sem jih zapahnil, a vrhu hleva odmaknil sem desko, naredil tako' luknjo in od tukaj sem zdaj metal buče v hlev.

Ko mi je buč zmajnkalo — imel sem le še svojo, a te nisem hotel skrmeti — in se mi je že dozdevalo, da bi bil čas klanja — svinja namreč same debelosti imela je že zelo slab glas — naprosim si mesarja in pripravim vse za imeniten opravek. Mesar pride. Kako se začudim, ko vzame iz žepa nož »klepček« za tri krajevarje, o katerem me smajè zagotavlja, da bode dovolj velik.

»Miško!« rečem, »pazi! Svinja je huda in debela.«

Pazno odprem hlevna vrata in se nastavim, da bi dobro zagrabil, pa glej — mesto svinje vsujejo se buče iz hleva. Zdaj se mi je zasvetilo, čemu je imela svinja tako slab glas. Hlev je bil skoraj poln. Začneva tedaj buče odmetavati, pa svinje ni nikjer. Še le za zadnjo bučo v kotu najdeva jo celo splašeno. Zgrabiva jo, izvlečeva jo iz hleva in mesar potisne nož. Toda preveč, kajti — pogledal je zadi ven. To je bila zdaj za me smola! Vedel nisem, kje bi kri stregel. Skledo imel sem le eno, teklo je pa na dveh krajih. Hitro si pomagam tako, da podstavim s predi skledo, zadi pa klobuk.

Z najhujšo silo poneseva mrtvo žival v hišo in jo začneva razdelavati. Pokazale so se nama čudne reči. Želodec bil je res nekoliko večji kakor prazen oreh, slanina pa silno debela. Merila je namreč pet prstov po dolgem. Klobas nisem mogel delati, ker je bilo celo malo črev in še te tako tanjke, kakor precej debela nit. Pa kaj, da sem imel le slanine dovolj. Komaj sva jo z mesarjem zanesla na podstrešje, kjer sva jo hotela obesiti. Pa teža njena bila je taka, da je vtrgala vrv, podrla strop in tla hiše in še le v kleti obvisela na močni — pajčevni. Ta nezgoda naredila mi je grozno škodo. Sklenil sem njivo prodati, pa ko jo ponudim bogatemu sosedu, reče mi smeje, da je nima kam zanesiti. Naj pa ostane pri hiši. Svinj nočem več rediti. Saj mi pa tudi ni treba, ker dobim kot gođec na veselicah in gostijah dovolj mesa.

Kako mogočen je Banelli.

Sior Berdonni v neki hiši:

Čutä Vanik k čjestä bet muoš al ne?

»K pomenjuä? tje besejda? Muoš, k nejseu bju šä du zdej?«

»Taku čjeu räč, da čä buöstä zapiso za Banelata.«

»K vs nej sran Dreja? K tüde vi ke jemaste hčjer k šä jä nekej učila nä zastuöpestä k jä prou, k njej prou.«

Moučtä Vanik vi šrajäste kur znastä, ma jäst gauören pa suöje pamete. Čutä! Jäst tanto muoram räč, da čä nä be blo Banelata, be zdej jemo sina par sudatih, taku pej vistä me ga jä Banele zju »uön fnt me ientanto gre sakden z uäle!« (z volovi.)

»Bejstä, bejstä! Čüjastä k on räča Dreja — ne zamjertä, ma vi stä an uäso, an makako!«

»Ben ben nej buön uäso jeno makako ma šä tu mören räč, da čä näbe blo njaga, be muöja hči ne bla še šumajstareca, ke glih Banelli je jä najdo pošto!« (prostor)

»Tisto jä usä neč Drejčik muöj. Vi stä matast ke taku šrajastä brez pensat. (misli!)

Zastuöptä anbat (enkrat) k vn jäst praven: Čä sä näbe vaša hčji učila kazan krko lejt ta uönih, (tam zunaj) be nä bla šumajstareca nä, čä be tüde Banelli polizo (polizal) vsä škallina uöd majštrata. Ala räctä zdej, da ne taku — čä me u ten nä dastä prou nejstä vāč Godina!«

»A Vanik muöj, z vame nej za šrajat, vn (van) stajū tiste duöhtar pravič na düše!«

»A taku me pjaže ja! Manko anbat da me stä ugeno muöjuä miso, zdej pej nemastä kej buljšega za povejt nečko šči-dejtäsä.« (skidajte se — odpravite se.)

Mednarodna ljubav.

(Leta 1848.)

Nebeško sijje solničee;
Lepo ščeblljajo ptičice.

Pod Čavnom šmarñice evetö;
V dolini črešnje zrele so.

Po beli cesti stopata
Slovenca dva, Vipavca sta.

Ob Hublju trg je ajdovski,
Tja mahata po kože tri.

Tam kreneta v gostilnico,
Od znotraj lepo, pisano.

K najbližnji mizi sedeta,
Pijače brž si ukažeta.

Namah pa duri se odprö,
Dva Nemca vstopita resnò.

Tja k drugej mizi gresta v stran;
Tu brž se peni ol hladen.

Dva Laheta pritaapljeta,
Pri tretjej mizi migata:

Oštir! če fin refošk imaš,
Ga nama li en kanček daš?

Prav kmalu skupno se smejö,
V jeziki treh lepo pojö.

Na gosli drgne star Voglar;
Ženicoj pleše mlad mesar.
Še Ajdovk šest na ples hiti;
Deklet v dolini lepših ni.

Gostilničar prebrisan mož,
Še bolj kot nekda svet' Ambrož;

Navdušen gostom govori,
Da smo na svetu bratje vsi.

»Se vé!« »ši šä!« »ferštecik das!«
Od vseh strani se strinja glas.

Krčmar prijazno zopet dé,
V radosti srčni, to se vé:

Še rilce svinjske zrežem tri,
Kraljeve uživajmo gosti.

Pijača vzgreje pa sree,
Mednarodnost se kmalu spre.

In zmirom večji je vihar.
Ob gosli vže je star Voglar.

Ognjene švigajo öči;
Sto psovka naenkrat zagromi!

»Pošast!« »o tajfelñ!« »šaprament!«
Pekla razsaja element!

Hudo stepò se do krvi;
Ob tla zdrobé še mize tri.

Razšli so se razbitih glav,
To je mednarodna ljubav!!

Kako sedaj spoštujetejo Škedenjci »rodoljuba.«

V nedeljo 15. t. m. je bilo v sobi krčme pri Rošotu polno omizje zavednih Slovencev. Za nekoliko časa stopi »rodoljub« z nekim tujeem. F. si sname klobuk in reče majestetično: Dober večer, gospoda! Vse je bilo tiho, kakor da bi se zmenili mu nihče ni dal odgovora, še manj se ozrli po njem. Osramočen sede za mizo, prijatelj pa mu reče: Kaj nič ne rečete na to, kako malo vas čislajo ti ljudje? Kaj je »rodoljub« na to odgovoril, ni znano, kajti vsi oni, ki so prej sedeli za mizo so vzeli svoje kupice in odšli iz pivnice.

Sramuj se Evropa!

K. Kejčič 1900.

Englež: Goddam, lepi sužnji. Komu mar za prelito kri, denar vse plača.

Transvalka: Posestrima, vidiš koščeno angleško smrt, kako nas gleda. — To ti je živa evropska surovost.

Oranjka: Moje srece, s teboj v smrt za svobodo. Takemu nasilniku se burska žena ne uda. Ali mu gorijo ušesa, od samih zausnic, katere je dobil od naših sinov. Ha, ha! — Sicer pa veš kaj, močna si ti, krepka sem jaz, skušajve zadušiti to surovo silo pa ostaneve svobodne me in naš narod. Tako pokaževe evropskeji kulturi kaj zamore ljubezen do domovine in svoje krvi.

Kako se prevzetnež kaznuje.

Neko pretečeno nedeljo igrala je šestorica pri Rebeku na Goričici v navzočnosti mnogega občinstva z kroglijami. Kakor vselej tako ena stranka zgubi.

Neki prevzetnež ki je partijo zgubil prišel je svojega sodruga pred občinstvom zmirjati, da je on kriv, da se je partija izgubila, ker je slabo igral itd.

Sodruga užaljen pa odgovori:

»Dobro! — pa pojdiva mi dva sama igrati in viditi hočemo, kateri dobi.«

Pervi pa začnega zopet zmirjati: »kaj hočem steboj igrati ker če ti dobim nimaš s čim plačati.«

Drugi pa vzame ponižno klobuk raz glave ter položi na mizo in veli: »Če se bojiš da nimam denarja pa dajva za klobuke igrati.«

Pervi gotov si zmage položi takoj svoj klobuk zraven ter pripomni med igro, da pri dveh klobukih ni rad žejen, pa kaj da hoče, ker če bi še vino prišlo bi ga ne ne imel kdo plačati.

Drugi ne more preterpeti tega poniževanja ukaže prnesti takoj liter vina, češ saj imam še en tak klobuk tu blizu, že do- bim toliko zanj da plačam vino.

Igra se nadaljuje. Občinstvo kakor v »Areni« z napetimi pogledi sledi vsaki krogli želeč le drugemu srečo.

Sreča kazala se je vedno le prvemu, proti koncu pa se sreča kakor na laš n- enkrat obrne! Pervi namreč hotel je zbi- jati sodruga kroljo, da bi preje dosegel svoj cilj, dosegel je pa ravno nasprotno, zadel je ob svoje kroglice in s tem pripo- mogel sodrugu pridobitev partije.

Gromoviti roko plosk spremljeval je zmagovalec k mizi, kjer si takoj natakne svoj potem še prevzetneža klobuk ter prij- e pridobljeno kapljico, mej tem ko stoji na- sprotnik gologlav in žejn z povešenimi očmi v podsmeh pred občinstvom.

Nas zmagovalec pa ni bil tako trdo- srčen, rekel je: »Vem, da ko bi moj na- sprotnik igro vdobil takoj bi moj klobuk na palico dejal ter takoj na dražbo po- stavil, jaz pa mu ga pa takoj nazaj dam ako me prosi.

Prevzetnežu pa njegov ponos ni tega dopustil. Nam ni znano je li šel z golo čre- pinjo potem domu, ali kako?

Tako se toraj prevzetnežem plačuje!

Vse za narod!

Dne 6. maja t. l. ob 5. uri popoldne bo slovenska veselica v Rocolu. Naša čuvstva dihajo goreše besede ko smo to

čuli... srce se nam ziblje v narodnem ve- selju, ko vidimo v duhu novo srečo na oduševljenem obrazu dičnih gledalcev. Jasen čut probija naše srce, ki je trpelo do sedaj pod temnim čutom prošlosti.

Nadejamo se, da bo mnogo našega občinstva na tej veselici; zabava bo lepa: tamburanje, petje, govori, deklamacije in krasna igra: »Sam ne ve kaj hoče! — Pridite vsi na to lepo veselico v Rocol in zahvalno bo gledal naš mladi rod na vas, ker stem mu pomagata, da spozna sebe in domovino svojo!

Veselica bo v prostorih gosp. Pra- šelja tik vojašnice »na šali«. —

Brivec.

Zdravica.

Kozarec napolnjen izprazni
In spet ga do vrha naliž;
Prijatelj, tu v družbi prijazni
Odahni si in odpočij!

Glej, vince iskri se in peni
In čaše kristalne zvenče;
Veslju in šali odkleni
I ti zdaj otrplo sreč!

Pri nas zadovoljnost procvita,
Brezbrižnost je v kupi smehalja,
Resnica tik nje je očita
In radost je v vinu doma.

Izpij svojo kupico z nami
In z nami zdravico zapoj,
Da krepko po vinskem se hrami
Razlegal nje glas bo nočoj!

Mozirski.

DOPISI.

Iz Lonjerja. Ko bi bil stric »Brivec« v četrtek pred volitvami pri nas, moral bi se smeјati. Bilo je po 9. uri, ko pristopica možicelj iz Ključa; sesabo je vlekel neko prodano dušo iz Katinare, noseč »lojtro«, možicelj pa zavitek papirja — bili so lepaki za Mauronerja. Stopil je v neko hišo, gospodarja ni bilo doma, ampak le gospodinja in hči. Mož si je že mencal roki, mené, da mu se tu posreči njegov posel. »Dovolite mi, da pribijem to-le na Vašo hišo: »Ne dovolimo!« — Zakaj ne?« — »Ker se pomaže zid.« — »Ne bodite nespametne — tako lepa karta ne pomaže zida. — »Kako ne, tista »štrača« onečasti vsako hišo.« — Mož zasukal je rep med noge, in z dolgim nosom odjadral. Pri- šedši na cesto je vpil po vasi: »Kedo vam

daja jesti: ali ne dobite vsega iz mesta?« Smeh zbranih Lonjereev ga je spremljal; — kar zavedni dobro vedo da jim zastonj nikdo kruha ne ponuja. Slednjič je prišel k Blažu; pa tudi ta da si cikorijas se je zbal, da bi se mu pomazal zid, pa ne z plakatom, ampam s čini drugim. Ko je uvidel možicelj, da ne opravi nič, nisi upal skozi vas nazaj; sram ga je bilo, ker so se mu vsi smejali in norce brili ž njega...

Drugi dan pa je bil na vsaki hiši plakat našega preljubega poslanca dr. Ry- bača. Samo nevesta našega slabo znanega »Strgleta — oslarja (dragi stričko, saj ga poznaš) to je tisti, ki pobira škorjice po mestu,) je potegnila naš plakat z grabljami raz zida; oče in sin po sta prilepela — Ma- uronerjevega katerega so po stražili celo noč, boje, da ne bi kdo pritisnil vrh imena nedolžno besedico »toro«, kakor se je zgo- dilo nekje v našem okraju; nevesta pa je čakala z blagoslovljeno vodo, da bi »po- žegnala« hudodelee. —

Nemoreš si pa misliti, dragi »Brivec« Strgleta brez osla, katerega imenuje »pička«. S pičko se je pripeljal tudi na volitev. Naši kakor že znano so mu žvižgali, on pa je iskal v tej zadregi rešitve pri »pički« govoreč: »Pička rešime, svetuj mi, varuj me, kam naj se obrnem?« Skoro bi človek rekel, oče odpusti mu, saj ne ve kaj dela, pa izdajalec nikdo ne odpušča. Po volitvi ga je pička rešila ter ga peljala k daccarju v ključ, Strgleta vrednemu tovarišu, kjer sta tolažila eden drugga. In ko bi Ti, Brivec videl kako poljubljuje kterikrat Strgle svoje živinče občudovati bi moral to »žival.«

Na dan volitve, ko je plaval ves Lonjer v veselju, povabil je tudi Strgle lonjersko cikorijo sesteječo iz 3. reči treh oseb, na mrtvaško večerjo. Kakšno večerjo so imeli, ne vemo; le toliko nam je znano, da delikatesa so bile škorjice iz Mauro- nerjevih pomij. Napivali so tndi šior Ma- uronerja, v zahvalo ker bode Strgletovega sina inštaliral za kapovilo, (žal, da ne morem javiti je-li bila i pička pri mizi.) Nevesti v zahvalo za junaški čin, da je varovala celo noč plakat in polivala fante, podari jej vse one plahte, na katerih se valijo Mauronerjevi psički in prešički; hčer pa pride — na to more res biti ponosen ves Lonjer — snubit menda sam šior Poldo, ali zasé ali za drugega, to se še ne ve. —

Strgle sam lahko kupi sedaj Tuneketu rožarju pas, da ga ne pregrize v trebuhu, za kar smo mislili že sami nabirati, saj ves. da smo Slovani dobrega vzčasih še pre- dobrega srčka. Ostani nam zdrav pa pridi nas obiskat. — Tvoje udane Lonjerke. —

Stari trg v Petrovem konsumu. (Pol v prozi pol v rimi.) Dragi Brivče, ali veš kaj hočem jaz imeti, — prav malo veš, samo štiri glave mi obriješ, pa bodem zadovoljen. — Glave Petra, Antona, Janeza in Gašperja, mi najprej obriješ »ker raje pijò petijot kot vino«. —

Pravijo, da se je bil naš Tonče prodal Petru, kar pa ni mogoče, saj bi bil lahko on župan, če tudi Peter ne bi prikimal.

Prvak te »kampe« je odnekadaj »Peter skala«; dobro pozna svetega klerikalea. Mož dobro zna »kvarte« igrati, pa tudi mlade in stare zajke streljati. Kadar doma nima družega dela s petijotom se peča, pristno vino, kdo več dans pozna. Pravijo, da je ta Peter bil že oče mnogo zlega, če je tako ga res v našo prej mirno dolino ni bilo treba. — Trgovce »zadrega«, vzrok je bil in bo še mnogo krega.

Gospod Anton je poseben možak, ki na vse načine deluje, da Petru skali le ustrezuje. —

Janez kolar je posebne hvale vreden, ker on o volitvah same kolesa kuje, se za volilce in njih glasove prav nič ne zmeni in če mu jih tudi kdo ponuja on jih ne kupuje? Vendar pravijo, da je mož tako kosmat, da ga težko vsaka žajfa umije. Mož ima tudi kolo, ni davno kar ga je poslal za 3 tedne Petru v šolo. — Tri tedne se bo moral sam učiti, težka bo res, ali zdravo je to, da človek se malo oddahne. Napisal bo lahko nov katekizem kako se agitira in ljudi vozi na led.

Poglejmo še malo gospoda Gašperja, zamenjal je tudi on petijot za vino, pa to nič ne de »trije čuki« tudi nekaj izdajo.

On bo na koru zdaj z veseljem bolj pel, ker tri ranjske v žepu bo štel.

Tako vidiš Brivče sem ti može zročil, a skrb je zdaj tvoja da jih bodeš obril.

Težava bo vem tudi zato, ker glave so kosmate prehudo. —

Podložar.

Trst dne 17/4/900. Dragi kako se trudiš, kako se mučiš, povsodi kjer te je le treba ne opustiš prilike, da ne pohitiš z tvojim dobro nabrušenim ostrilom; ali priznavati mi moraš, da z vso tvojo pridnostjo in vztrajnostjo ne zadostuje več tvoj veliki bureau ali »kancelija«; prisiljen bodeš v kratkem odpreti filijalko in najeti si še celo kopo pomagačev. Te velike praznike znala sem, da si povabljen na deželo in vem kako veselim sroem si sprejel povabilo dobro vedoč, da te i tam čaka narodno delo; ali tem bolj vznemadilo je mene videčo, ko v tvojem najbližjem domu in ravno v tvoji odsotnosti (morda si li

oficijelno naznanil tvoj odhod iz Trsta?) imela sem priliko videti prizor, ki se je pristudil toliko meni kakor dvema narodnima Slovenkama vrnivši se z vlakom iz Miramara v Trst. Dosedaj bila sem vedno mnenja, da tu v Trstu izzivajo nas le zagriženi Lahoni in podivjana cikorijaška druhal, ta izvržek človeške družbe, ali v moje veliko presenečenje prepričala sem se, da so se spozabile i nekoje Slovenke došle iz Kranjske nahajajoče se v družbi par Lahončkov, prepevaje v največjo radost omenjenih gospodičev ono Slovincem toli priljubljeno pesem »nella patria v rešetu. Kaj ne vi Slovenke, ta pesem je okusna, le pridno jo popevajte, pa v lastna usta pljuvajte. —

Na opazko ene mojih spremljevalk, »da bi jih vsaj Brivce slišal« zagotovila sem ji, da bode vstreženo njeni želji o prvi priliki, ko se snidem z njim. Sedaj pa, dragi Brivce lahko uvidiš, da je moja bojazen o tvoji premajhni »kanceliji« opravičena; in bilo bi ti iti še v prihodnjič osebno na, deželo, ubogaj me: ne zapiraj tvoje »kancelije«, imej marveč par pomagačev za vsak morebitni slučaj pripravljenih. Vedno Briven vdana.

„Z“

Oprostite.

Ker bil je ravno semnja dan,
Da možnjiček si spolnil,
Skoz mesto kupec že zarán
Kopico volov je podil.

Po ulici nek gospodič
Korakov urnih pricaplja,
Ko nek predrzen zdaj volič
Iz kope k njemu se poda.

Prestrašenemu zvije se
Iz slabih prs bolestni vsklik,
V lekarno tik bežeč dejé:
»Oprostite — ker pride bik!«

Silvester.

Lord Roberts

je zatožil svoje generale pri vladi v Londonu, da so tepei, da znajo samo pete brusiti, v tem ko se on sam ne upa na bojišče. —

Angležki prestolonaslednik princ of Wales, je vsled ponesrečenega atentata dobil zadnje dni vse polno voščil od svojih upnikov!

Angležka vlada namerava »pokupiti ves »insektenpulver«, ki ga je pridelala Dalmacija, da bodo streljali proti Rusom, drugače jih ne spravijo iz osrednje Azije.

Evropa sramuj se!

Mirovno poslanstvo Transvaala je bilo v Haagu v Holandiji. Obiskovalo je tudi ono »sobo svetovnega miru«, kjer se je mnogo govorilo a za božji mir nič storilo.

Drugih misli.

Človeku se večkrat ne zaupa, ker se ga preveč pozna.

Hujega ni posla, kakor prati neumnega osla. —

Človek dokler je v povojih in ne more govoriti — kriči, ko pa govori, navadno laže.

Konstitucija je sezidala avstrijski parlament — birokracija ga podira.

Na Dunaju so tri zbornice: zbornica komisa — zbornica belega kruha in zbornica potice. Komis ostane komis, beli kruh jedó gospoda, potice pa birokracija sama peče in poje.

Kakor imajo vojake za Kanonenfuter tako rubijo avstrijske vlade slovanske poslance za komis-hlebce.

Komu služi Avstrija, morda Slovanom? — Ne! Komu pa? — Nemški birokraciji.

Nemci trdó, da leži Praga med Berlinom in Dunajem. — Slovani pa pravijo, dobro, a Praga leži tudi med Parizom in Moskvo.

Troje so glavne postojanke Velikonemčije: Kraljevigradee (Sadova) Versailles in Dunaj. —

Pri Sadovi so zmagali Avstrijo; od tam šli v Pariz, v Versailu se je venčal nemški cesar in zdaj se napravlja na Dunaj. — Ali se mu posreči? Volkovi mu že gladijo pot. —

Dvomba.

Nedeljo pri opravili
Mej vérniki sem se mudil,
Kó svéčenik je raz lece
Nebeško resnico učil.

Razkrival je kras paradižki
In mičnosti rajskih lepot, —
Da svet je le solzna dolina,
Pot v raj — pa trnjeva pot. —

Zaman pá jaz trl sem si glávo :
»Kje neki resnica leži,
Ti deva, raj moj si na svetu,
A sreče pot tjakaj drži?...«

Mozirski.

„Izjava“.

Ker je letošnje leto tako plodovito na »izjavah«, dovoli mi kosmati »Brivec«, da postrežem tudi jaz z eno.

V tolažbo gospoda Maksa Cotiča toraj najprej izjavljam da nisem »kompetent« za »službo« »vsemogočnega urednika« »Edinosti« iz jednostavnega vzroka prvič, ker ne čutim v sebi sposobnosti postati »naslednikom« tako rutiniranega narodnega žurnalista kakor je g. Cotič, drugič pa, ker ne razpolagam z ono vsemogočno zmožnostjo, da bi kodmu kaj — »odjedel«. Gospod Makso Cotič tudi še zanaprej lahko tako mirno sedi na svojem uredniškem stolu, kakor je mirno sedel dozdej — noben »shod narodnih žurnalistov« ga ne bode vznemirjal s kakim »imenovanjem« na Njegovo mesto.

V tolažbo producentov »Narodovih« dopisovisov pa še posebej izjavljam, da tudi oni smejo biti »vsí pomirjeni« glede domnevanja o »Narodovem« »varvancu in najnovejšem zaupniku« tega dnevnika. Na javnem shodu — tržaške filisterije pa se je bajè sprejela te dni resolucija da bi bilo dobro, ako bi se punkto »narodnega dela« malo več pozornosti posvetilo »Briven« in to v očigled nefalzifikovanem dejstvu, da se z satiro najuspešniše pobije svojega nasprotnika: osmešimo drug drugega, pa smo — »uničeni«. To da bi bilo najprobatniše sredstvo narodne borbe na Slovenskem v smislu gesla »težko je, ne satirik biti...«

Z vsem zasluženem spoštovanjem.

V Trstu 23. aprila 1900.

Ivan Fajdiga.

Opazka uredništva »Brivčevega« V kolikor je poučeno to uredništvo, nima gosp. Cotič nobenega vzroka za kako

»vznemirjenje« saj so si vso »afero« izmislili le drugi in ne vedo nič o njej oni, ki bi jedini imeli besedo, ako bi gospod Cotič hotel — o »moral« ni niti govora — odhajati. Vsa afeta se torej reducira na to, da se je nekdo malce — blamiral.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris

KERSTEN, pri Kjozi.

PIPAN, Ponte della Fabbra.

TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti.

„ na Corsia Stadion blizu Leitenburga

„ Molin grande pri uhodu mestn. vrat

„ Via Nuova in Molin piccolo.

„ ulica Barriera vecchia v hiši ka

varne Harmonia.

TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.

„ v ulici Sette Fontane.

„ ulica Erta pri sv. Jakoba.

„ nasproti policije.

„ v ulici S. Marko.

„ pred cerkvi Sv. Antona starega.

„ tik muzeja Revoltella.

„ Afrič v hiši Eönomia Campo

Marzo.

TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolenc pri pošti

nasproti tiskarne „Edinosti“ ulica

delle Poste.

G. spa GASPERSIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.

TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.

En. Jellersich. Nunske ulice blizu

cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo št. 13.

„ PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.

„ SEŠAREK, Seienbergove ulice št. 36,

Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.

Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.

„ IVAN VRHOVEC, tobakar, št. Peterska

cesta št. 52.

Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

K r č m a

Trst ulica S. Marco šte. 6. Trst.

Podpisani priporočá slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivaj se tudi vedno mrzla jedila.

Udani

Ant. Babič.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni portlandski cement in hidravlično apno (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri Marinu Lukša na Proseku.

Cene ugodne.

I. VICIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vicič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 z alož. kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec.

1896. 66 milijonov 174.000 gld.

1, v zavarovanju na žvljenje 189 milijonov 459.000 gld.

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolónijalnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisane. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadeja se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunao.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v paslopu okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurško opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FR N urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.
☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravištvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin Vekoslav Pečenko ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Nasim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovansko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Lastnik **Miloš Kamušič**, urednik: **Ivan Dolenc**.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem Konjedic & Zajec v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajcu dobim najboljše štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.
☛ Vse po najnižjih cenah. ☛

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne ulege in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3,212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Po streže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moka — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.
Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

☛ Novi, velikomestno urejeni atelier ☛

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstojetih cenah 15 1/2 rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu